

Jack Coughlin

in samenwerking met Donald A. Davis

Het doolhof

Deel 6 in de Sniper-serie

Karakter Uitgevers B.V.

Vijf minuten pauze. Dr. Joey Ledford zat op het gammele restant van een houten stoel, een Marlboro rokend, zwetend, terwijl de moessonregen op het golfplaten dak van de geïmproviseerde medische kliniek van VN-Vluchtelingenkamp Vijf hamerde. Ergens waren artsen en verpleegkundigen bezig te opereren in antiseptische, airconditioned kamers, volgestouwd met alle denkbare geneeskundige apparatuur, en met opslagruimten in de buurt die uitpuilden van de essentiële, levensreddende medicijnen. Ze luisterden naar Bach of Norah Jones of latin jazz terwijl ze nauwkeurige incisies maakten en wonden zorgvuldig dichtnaaiden, zoveel tijd nemend als ze nodig hadden om het goed te doen. Ergens was de magische kunst van de geneeskunde een soepele choreografie, uitgevoerd door hoogopgeleide professionals in kantoren en klinieken en ziekenhuizen. Ergens, maar niet hier.

Ledford ademde uit, waarbij twee slierten sigarettenrook uit zijn neusgaten stroomden. De regen was geen milde en weldadige bui zoals thuis in Iowa. In plaats van gewassen te laten ontkiemen was deze regen genadeloos en kwam in stromen naar beneden, alsof een nijldige demon de buik van de vette, zwarte wolken had opengereten. Hij keek uit over het uitgestrekte kamp, waar duizenden mensen scholen onder elk stukje beschutting dat ze maar konden vinden. Gewapende wachten stonden bij de deur van de kliniek om hen buiten te houden. Ze waren uit hun huizen verdreven door buiten hun oevers tredende rivieren en lekkende dammen, en werden nog steeds door water achtervolgd. Arme stakkers, dacht Ledford. Arme, verdoemde zielen.

Zijn T-shirt en kakibroek waren plakkerig van het zweet, en toen hij zijn sigaret liet vallen en uittrapte zag hij dat de bloedvlekken op zijn zwarte rubberlaarzen zich in de loop van de dag tot dikke, grillige plakken hadden gevormd, maar hij kon zich de afzonderlijke patiënten van wie het bloed afkomstig was niet meer herinneren. Hij zou het er later wel af wassen. Toen zijn pauze erop zat dook Ledford terug in de tent, terug in de wereld van de ellende.

Hij spoelde zijn handen in een bak, trok handschoenen aan en deed een operatiemasker en een nieuw schort voor, en liep daarna naar wat ooit iemands keukentafel was geweest, maar nu een hoger doel diende als ope-

ratieondergrond. Hij was bedekt met vierkante stukken wegwerppapier, waarop een baby-meisje lag te gillen terwijl een verpleegkundige een naald in haar armpje stak om een infuus aan te sluiten. Vlakbij was de moeder aan het krijsen, het lijden van haar enige overlevende kind weerkaatsend en versterkend.

‘Het lijkt op een nieuw cholera-geval,’ zei een verpleegkundige. ‘Zodra je het gebroken armpje hebt gezet, beginnen we met de antibiotica.’

Ledford knikte. ‘Hebben we een patiëntendossier of röntgenfoto’s van haar?’

‘Nee. Ze is ongeveer een halfjaar oud, heeft een temperatuur van 38,3 en hoest. Huilt zwak. De moeder is vanochtend aangekomen. Ze vertelde dat het kind twee dagen geleden bij een modderlawine door een grote steen is geraakt.’

De arts verknoei de geen tijd met klagen over wat ze niet hadden, want ze konden alleen werken met wat er was. Hij was eenendertig jaar, één meter drieëntachtig lang, had tamelijk lang, donker haar tot op zijn kraag en beschikte over uitstekende kwalificaties: een vooropleiding aan de universiteit van Iowa, doorgestroomd naar een studie aan het Carver College of Medicine aldaar, gevolgd door drie jaar van coschappen aan de Mayo Clinic in Minnesota. Hij was klaar geweest voor de volgende stap naar een succesvolle carrière toen hij besloot zijn studie even te onderbreken om iets van de wereld te zien. Wat hij daar aantrof, beviel hem niet. Hij had een ruig, knap gezicht, maar met de ogen van een oorlogsveteraan die in vluchtelingenkampen van Haïti tot Afrika de ene gruwel na de andere had gezien. Net toen hij een opdracht in Bangladesh aan het afronden was, kwam er de roep om hulp uit het door overstromingen geteisterde Pakistan, en hij aarzelde niet. Dit was wie hij nu was, voor zo lang als hij het volhield in elk geval.

‘Oké,’ knikte Ledford naar de anesthesist, David Foley, een onbehouwen Canadees uit Ottawa. ‘Laten we het kind in slaap brengen, zodat ze een eind kan opschuiven op de lopende band. Er wachten nog heel wat klanten op ons. Het regent als een gek en het drinkwater is smerig omdat we het niet kunnen opslaan. Geen excuus hier voor ziekten door besmet water.’

Er klonk een zacht gesis in een plastic masker over het mondje en neusje van de baby, die onmiddellijk rustig werd. ‘Hé, Joey?’ vroeg de gasleverancier.

‘Ja, David?’

‘Over vijf jaar doe je cosmetische ingrepen bij rijke vrouwen in je eigen chique kliniek. Ik rijd dan in een rode cabriolet. We tweeten en spelen

Fantasy Football en gaan uit met supermodellen.' Hij keek naar zijn instrumenten. Alles in orde. 'Oké. Ze is onder zeil.'

Ledford tastte voorzichtig met zijn vingers over het armpje van het kind om de breuk te onderzoeken. 'Hou je hoofd erbij, dr. Foley.'

'Joey?'

'Stil. Ik probeer me te concentreren.' Hij vond de breuk en probeerde zich voor te stellen hoe die er vanbinnen uitzag. Met een beetje geluk en wat tijd zou haar armpje, als het kind tegen de kansberekening in bleef leven, op een dag weer sterk zijn. Baby's zijn veerkrachtig.

'Dr. Yao zegt dat we er wel even tussenuit kunnen. Min of meer.'

Ledfords handen waren nu soepeltjes aan het werk en de verpleegkundige stond naast hem om een zoveelste beschadigd mensje op te lappen. Hij liet haar zoveel mogelijk van het werk doen, zodat ze haar vaardigheden kon verbeteren. 'Wat is de bedoeling?'

'We gaan naar het noorden om een aantal overstroomde dorpen te bezoeken waar het water bezig is zich terug te trekken. Een plek kiezen voor een nieuw VN-kamp in het binnenland. Ik denk dat we best wat relaxmomentjes kunnen vinden. Waarachtig een beetje uitrusten. Zijn we zo'n beetje klaar met deze koter?'

'Een paar minuten nog.' Terwijl de verpleegkundige de laatste hand legde aan het verband onderzocht hij snel de rest van het lichaampje. Geen andere breuken, maar ze was ondervoed doordat ze te ziek was om te eten. Het ribbenkastje was duidelijk te zien. Hij kneept zachtjes in haar huid, die niet meteen terugveerde. 'Het armpje komt goed, maar ze zal een flinke opdonder krijgen van de cholera.' Hij schreef een briefje om het kind als patiënt te laten opnemen zodat ze konden proberen haar schoon te krijgen, zowel inwendig als uitwendig. Als ze dat alles zou overleven, hoefde ze zich alleen nog maar zorgen te maken over mazelen en malaria en landmijnen en machinegeweren en mortieren en een lange lijst van infectieziekten en het twijfelachtige privilege op te groeien in een ontwikkelingsland waar vrouwen tweederangsburgers waren. Gelukkig, dacht Ledford, waren de streng islamitische zeloten het kamp nog niet binnengevallen, anders had hij het naakte babymeisje nooit mogen aanraken, of zelfs maar bekijken.

'Wat heb je tegen dr. Yao gezegd?'

'Ik heb ons aangemeld.'

'Hmm,' bromde Ledford. Dat kon interessant worden.

Het team van negen medisch hulpverleners ging de volgende ochtend op weg in een konvooi van drie VN-trucks, met net genoeg voorraden om

een basiskamp op te zetten dat snel uitgebreid kon worden voor hulp bij de watersnood. Vijftien uur later, na over erbarmelijke, half weggespoelde wegen te hebben geploeterd, bereikten ze een kamp van Artsen Zonder Grenzen, waar ze overnachtten, om in de stoffige gouden glans van een nieuwe dageraad dieper de woestenij in te trekken.

‘M’n kont is gebroken,’ klaagde David Foley over de radio toen de zon zijn hoogste punt bereikte. Hij zat in de derde truck, terwijl Ledford de enige passagier was in het voorste voertuig.

‘Neem twee aspirientjes, hang ’m in een mitella en bel morgen nog eens,’ grapte Ledford.

‘Een beter idee is om gewoon te stoppen voor de lunch. Ons even oriënteren,’ antwoordde Foley.

Ledford vond het een goed idee, want de weg, die tussen lage heuvels liep, was de laatste paar kilometer iets beter geworden. Rechts ging een zijweggetje naar beneden en hij gaf de chauffeur opdracht dat te volgen naar een plekje waar ze konden pauzeren. Al snel waren ze bij de rand van de heuvels en reden ze over een oude weg die een dal in leidde, waar ze bij een vlak stuk kwamen. ‘Hier,’ zei hij. De trucks stopten, bumper tegen bumper, en het team stapte uit en strekte zijn ledematen.

Foley liep naar Ledford toe. ‘Vanwaar die grijs? Het lijkt hier wel de achterkant van de maan.’ Een dikke laag puin was na de overstroming op de oevers achtergebleven.

‘Ik denk dat we hier het kamp kunnen opzetten,’ zei Ledford. ‘Het water is aardig gezakt en er is ruimte zat om uit te breiden. En kijk naar het andere eind van het dal, Dave. Die grote brug is nieuw; verdomd, ze zijn er nog mee bezig. Daar kunnen zonder problemen alle voertuigen, mensen en voorraden overheen die we nodig hebben. Het dal is bovendien perfect voor droppings van nieuwe voorraden vanuit de lucht. Misschien kunnen de brugarbeiders ons een bulldozer lenen om een landingsbaan aan te leggen.’

Foley had een verrekijker. ‘Er zijn daar grote machines aan het werk, maar ik zie ook vrachtwagens. Misschien is hij dus open. Je hebt gelijk.’

Ze gingen naar de anderen toe, die een paar dekens onder wat armzalige boompjes hadden uitgespreid en een lunch hadden klaargezet. Even weg te zijn van de ellende van het kamp gaf een mens nieuwe energie. Na de lunch gingen sommigen in de schaduw een dutje doen, terwijl Ledford in zijn eentje een wandeling ging maken, de weg verder af lopend. Hoewel de chauffeur, die een pistool had, het enige lid van het team met een wapen was, voelden ze zich veilig. Medisch hulpverleners die mensen in nood hielpen, ongeacht hun politieke overtuiging, liepen gewoonlijk geen levensgevaar.

‘Wat krijgen we nou?’ lachte hij hardop. Hij was op een oude stalen brug met vakwerkpijlers gestuit, ingestort door de overstroming, waarvan de oostkant schuin in het water lag. Het ding herinnerde hem aan thuis, aan een vrijwel identieke brug waar hij en zijn zus, Beth, ooit hadden gespeeld. Hij vond zijn telefoon, maakte een foto, voegde er het onderschrift ‘Weet je nog?’ aan toe en stuurde hem naar haar toe.

Er zat alweer beweging in de groep toen hij terugkeerde. ‘Kom op, iedereen. Laten we een stukje wandelen om het dal te bekijken als mogelijke locatie voor ons vluchtelingenkamp. We kunnen meteen een bezoekje brengen aan de grote brug aan het andere eind. Zij zijn onze nieuwe buren, dus we kunnen net zo goed even hallo zeggen tegen de baas daar.’ Er liep een pad langs de westelijke oever van de rivier, dat ze achter elkaar lopend volgden. Het was een zonnige middag en de wind die door het dal woei temperde de hitte. Dit zou een goede plek kunnen zijn.

Gunnery sergeant Kyle Swanson van het US Marine Corps bevond zich in de Mixing Bowl, waar hij zich met weinig succes door het verstopte snelwegennet rond Washington, D.C. probeerde te worstelen, zich centimeter voor centimeter verwijderend van het parkeerterrein van het Pentagon naar een schietoefening in het Ghost House. De getinte ramen van de gehuurde grijze Taurus zaten potdicht en de airco vocht dapper tegen de duizenden uitlaten in het spitsverkeer en de verstikkende hitte van eind augustus. Er was een reden waarom politici en lobbyisten Washington aan de toeristen en de natie aan haar lot overlieten in het aangezicht van de meedogenloze zomer, en hij was blij om er een paar dagen tussenuit te kunnen terwijl de snelwegen, monumenten en stenen regeringsgebouwen de felle stralen van de brandende zon opzogen en kookten. De weerpresentatoren hadden op de tv hun kaarten getoond en grimmig uitgelegd dat het ongewoon warm was, alsof het geen jaarlijks weerkerend feit betrof sinds de regering een paar eeuwen geleden van Philadelphia hierheen was verhuisd. Een taxi, waarschijnlijk op weg naar Dulles, voegde plotseiling in voor een witte SUV, die hard remde, waardoor een sedan die er vlak op zat naar een baan ernaast uitweek en het verkeer in twee banen toeterend en vloekend een tijdelijke dood stierf. Swanson stopte, vond een sportzender op radiostation Sirius, en wachtte op een verslag over de gang van zaken in het trainingskamp van de New England Patriots, of over de laatste wedstrijden van het seizoen van de Boston Red Sox. Na drie minuten trok iedereen weer op.

Hij nam de I-395 naar het zuidwesten. Het District of Columbia verdween langzaam in zijn achteruitkijkspiegel. Aan de andere kant van de ringweg begon rond Springfield het verkeer uit te dunnen. Het was al een stuk minder erg toen de snelweg overging in de I-95, en hij maakte vaart, ook al had hij de tijd. Hij was op weg naar Virginia Beach, waar het hoofdkwartier van de Naval Special Warfare Development Group zat en waar de schietoefening met Team Six van de Navy SEALs voor de volgende ochtend 0700 uur stond geprogrammeerd. Het enige puntje was dat *senior chief* Richard Sheridan hem had gevraagd eerder te komen voor een privégesprek bij een biertje. De senior chief van de marine en de gunnery sergeant van de mariniers kenden elkaar al vijftien jaar en had-

den samengewerkt op een paar ongestuvrijde plaatsen met rare namen. Als Rockhead wilde praten, was dat oké.

Sheridan wachtte in een kroeg aan het water, die in militairen zijn klan-dizie vond. Het hele Tidewater-district was een uitgestrekt woonoord voor actieve en afgezwaaide militairen en hun gezinnen, uit alle takken van het leger, maar vooral van de marine. Kyle was ervan overtuigd dat die lui van de marine een bemanning voor een slagschip bij elkaar konden krijgen door gewoon een briefje op te hangen bij de dichtstbijzijnde 7-Eleven. Ze zaten aan een tafeltje op de veranda, iets van de andere mensen verwijderd, naast een houten balustrade die gebarsten was door zon en regen. Een enorm anker stak uit het zand van een tuintje, alsof een passerend schip het er had uitgegooid. Netten en boeien en militaire souvenirs gingen door voor decoratie, en kale peertjes aan het plafond overspoelden de veranda met licht.

Na ter begroeting een paar beledigingen te hebben uitgewisseld en wat te hebben bijgepraat over oude vrienden, terwijl de bediening bier voor Rockhead en ijswater met een schijfje limoen voor Kyle bracht en ze ieder een steak bestelden, kwam Rockhead ter zake. 'Je hebt nog steeds een veiligheidsmachtiging op alle niveaus tot aan God toe, toch?'

Kyle knikte. Hij was de centrale man van de uiterst geheime eenheid Task Force Trident en legde direct aan de president van de Verenigde Staten verantwoording af. 'Wat is er aan de hand?'

'Ik heb een professionele evaluatie van een van m'n jongens nodig. Niks mis met z'n prestaties, hij is zelfs de beste in Team Six.'

Swanson trok een wenkbrauw op. Six was de crème de la crème, de mannen die Osama bin Laden uiteindelijk te pakken hadden gekregen. Niemand die niet over uitzonderlijke vaardigheden beschikte kwam bij dat gesloten, zorgvuldig geselecteerde groepje.

'*Petty officer first class* Ryan Powell is misschien wel de beste schutter die we hebben. Hij kan zowel met links als rechts de roos doorboren, zelfs als hij het wapen ondersteboven houdt. We hebben hem een paar jaar geleden voor de Special Warfare Development Group gekozen vanwege z'n uitzonderlijke prestaties. Hij is nog aan de jonge kant, zevenentwintig, maar hij is precies het soort jonge hond dat we graag voor het betere werk africhten. Hij bezit alle vaardigheden: kracht, kan eindeloos ver zwemmen en heeft de reflexen van een kat die achter een insect aan zit. Z'n teamgenoten noemen hem Captain America.'

'Klinkt als een rechtgeaarde Team Six-superman. Wat is het probleem?'

Kyle nipte aan zijn water.

Rockhead streek met zijn hand over het borstelhaar op zijn gebruikte

hoofd, waarbij spieren als kabels zich in zijn onderarm bewogen. ‘Mijn gevoel is het probleem, Gunny. Superman heeft toch problemen met dat kryptonietspul? Nou, ik kijk verder dan de rapportcijfers. Er is iets mis met Powell, maar ik kan mijn vinger er niet achter krijgen. Ik wil dat je morgen met hem gaat trainen in het Ghost House, maak persoonlijk contact met hem, zet hem onder druk en vorm je eigen mening.’

‘Waar moet ik op letten, Rock?’

‘Ik denk dat Superman bang is geworden.’

Kyle liet de opmerking even voor wat ze was, maar het leek alsof er net een kleine olifant op de derde stoel aan het tafeltje was gaan zitten. In Swansons ogen behoorden de SEALS tot de beste vechtersbazen van de planeet, dus als Rock bezorgd was dat een van zijn beste jongens op het punt van instorten stond, voelde dat als een klap in het gezicht. Flarden elektronische countrymuziek sijpelden vanuit de bar de veranda op. ‘En waarom ik?’

‘Ik wil een mening van een buitenstaander, een die niet meteen officieel is en die onder ons kan blijven. Als je denkt dat er niks met hem aan de hand is, blijft hij. Ik wil z’n reputatie en carrière niet bederven, noch wat hij voor ons kan betekenen, maar niet iedereen is geschikt voor dit werk, en ik kan het leven van anderen niet in gevaar brengen omdat deze gup z’n lef is kwijtgeraakt.’

‘En hoe pakken we dit... onofficiële... onderzoek aan?’

‘Ik heb hem aan jou gekoppeld als jullie morgenochtend het Ghost House in gaan. Zorg dat hij in onverwachte situaties terechtkomt, waar de druk hoog ligt, dingen die verder gaan dan de vaste scenario’s en parameters. Hij verwacht een trainingssessie zoals alle andere, waar hij op zijn dooie akkertje doorheen komt, puur op z’n fysieke vermogens. Jij moet er iets anders van maken. Pak hem aan. Zet hem flink onder druk.’

Swanson dacht even na en knikte. ‘Je kunt in het Ghost House elk scenario kiezen dat je wilt, toch?’

Rockhead glimlachte. ‘Zo’n beetje elke ruimte buiten of binnen, op de slaapkamer van je zuster na, en misschien hebben ze die ook wel.’

Een van de dingen die Kyle zo bevielen aan het trainen met Team Six van de SEALS was het schijnbaar ongelimiteerde budget. Deze jongens mochten altijd als eerste stoeien met het experimentele wapenspul, dat ver vooruitliep op alles wat er tot nu toe was bedacht, en ze draaiden er sneller geld doorheen dan een Wall Street-bankier die zijn jaarlijkse bonus voor ogen had. Proberen uit te vogelen hoe de oorlogen van morgen het beste uitgevochten konden worden was waar het om draaide bij de Special Warfare Development Group.

Het Ghost House was een kwantumsprong in gevechtstraining in stedelijke omgevingen. Gewoonlijk waren CQB-huizen grove decors in een verlaten omgeving zodat de SEALs ze om de haverklap met kogels konden doorzeven om oorlogsvoering in bewoond gebied te oefenen. Het waren statische decors, afgezien van de pop-updoelen. Het Ghost House daarentegen was bijna levend. Het was in een oude vliegtuighangar gebouwd in een gebied waar verder voornamelijk opslagloodsen stonden, uit het zicht van alles en iedereen die er niet direct bij betrokken was, en het was gevuld met elektronica en computergraphics.

Stapels banden en ander opvangmateriaal werden nog altijd gebruikt om de afgeschoten kogels op te vangen, maar de binnenmuren waren niet van triplex, maar bestonden uit *green screens*, waarop allerlei werelden werden geprojecteerd. Auto's en taxi's en bussen reden, rook hinderde het zicht, mensen liepen winkels binnen en overal was geluid en beweging. De settings konden een rustig huis uit een Amerikaanse buitenwijk zijn, of treinwagons, of de buik van een schip, of een boorplatform, of een kerncentrale. Vormen gesneden uit piepschuim stelden meubels of obstakels voor, ingekleurd door de computer. De jackpot was de onbekende vijand, die niet alleen maar uit stijve pop-ups bestond, maar uit driedimensionale hologrammen op ware grootte die reageerden op de bewegingen van de militairen. De wapens knipperden om gesimuleerde salvo's af te vuren en de vernieuwde MILES-uitrusting die de militairen droegen schreeuwde als de computer raak schoot. De hologrammen stierven niet meteen als ze getroffen werden, alleen als de computer het schot als dodelijk beoordeelde. De controllers leidden het gevecht achter een batterij computers in een veilige bunker buiten de hangar.

'Laten we dan beginnen met een onschuldige straattafereel uit *Mayberry R.F.D.* We weten dan niet wie de doelen zouden kunnen zijn. Ik wil dat Powell zich concentreert op het maken van zorgvuldige beslissingen, zodat hij niet per ongeluk kapper Floyd neerschiet omdat die zijn zaak uitstapt met een scheermes in zijn hand.'

'Iedereen heeft een hekel aan het *Mayberry*-decor,' zei Rockhead met een lach die meer als een grom klonk. 'Die oude tv-serie heeft een ingebouwde joker in de vorm van hulpsheriff Barney Fife die met een ongeladen pistool rondloopt. Wat vind je van de wapens voor morgen? Normaal rukken ze bij deze scenario's in volledige uitrusting uit en gebruiken MP-5's.'

'Nee. In mijn werk is er zelden een machinepistool voorhanden als je er een nodig hebt. Ik wil die kerel zo kaal mogelijk hebben om hem uit zijn beschermende cocon te halen, hij moet zich vanaf stap één kwets-

baar voelen, bijna naakt. Jeans en T-shirt en sneakers. Hij mag één pistool kiezen, geen geluiddemper. Het verhaal luidt dat we in de buurt van Mayberry zitten te vissen en wij het dichtste bij zijn als sheriff Andy hulp inroept omdat zijn politiebureau wordt aangevallen. Terroristen in Main Street en een hoop vrouwen en kinderen.'

'Hoe verloopt de communicatie?'

'Standaard headsets, maar ik wil dat de controllers de frequentie storen net nadat we naar binnen zijn gegaan om hem uit zijn evenwicht te brengen. En laat hem vanavond nog weten dat hij geen suspensoir mag dragen.'

'Waarom? We dragen sowieso geen suspensoirs.'

'Deel van het psychologische spel. Ik wil dat hij aan zijn kruis denkt. Kwetsbaarheid.'

'Zet hem flink onder druk, Kyle.'

'Oké.'

'Wat ben je van plan?' Rockhead dronk zijn glas leeg en veegde een glas bier op de tafel weg.

'Ik laat hem in zijn broek schijten.'

'Hoe?'

'Ik heb nog de hele nacht om een plan te maken.'

Boatswain's mate first class Ryan Powell maakte zijn wapen klaar en bromde tegen de man die met hem het Ghost House zou ingaan. 'Loop me niet in de weg, ouwe. We schieten vandaag met scherp.' Powell was geïrriteerd omdat hij gekoppeld was aan deze oudere marinier. Die kerel moest al een eind in de dertig zijn, zo'n tien jaar ouder dan Powell, en dat betekende dat hij langzaam zou zijn. Een of andere kei van een scherpschutter, vroeger.

Swanson zei niets terwijl hij de slanke SEAL bestudeerde: minder dan één tachtig lang, ruig bruin haar, brede schouders en afgetekende spieren die als kabels door de sterke onderarmen spanden. Zelfs in jeans had hij de stijve houding van een Transformer-robot, alsof hij op het punt stond om in een pick-uptruck te veranderen. Swanson keek verder dan het strakke, gezonde lichaam. Het gewicht was gelijkmatig verdeeld, maar iets te veel op de hielen, en de ogen waren zwarte vlekken en toonden een zenuwtrekje. De vingers trommelden lichtjes op het Heckler & Koch SOCOM-pistool in de riemholster. Nerveus of gezonde spanning in afwachting van het onbekende?

'Waar zit je godverdomme naar te staren, opa?' blafte Powell. Hij wist zeker dat hij zich opnieuw door het Ghost House heen ging slaan en in-

tussen de oude marinier te kijk kon zetten. Daarna zou hij die *jarhead* genadeloos afzeiken en proberen een knokpartij uit te lokken, gewoon omdat hij zin had hem een pak slaag te geven. Jeugd, kracht, behendigheid, vastberadenheid en trots stonden allemaal aan zijn kant. Powell was nog steeds gefrustreerd omdat hij er niet bij was toen Bin Laden werd gepakt. Die marinier had niets. Powell grijnsde boosaardig naar Swanson, als een pitbull die een kitten bekijkt. 'Ik maak je in, jarhead.'

'Klaar op de baan?' riep de veiligheidsofficier.

Swanson ramde een patroon in de kamer van zijn betrouwbare mari-nierspistool, een .45 ACP, en haalde hem van de veiligheidspal. 'Klaar,' zei hij.

'Klaar,' echode Powell terwijl hij zijn pistool trok en zich schrap zette.

'Wees gereed,' beval de veiligheidsofficier. Een dubbele deur zwaaide open om de schutters het decor te laten betreden, waarna ze achter hen dichtgingen. 'Actie.'

Swanson en Powell waren alleen in Main Street, de pistolen in de aanslag. Tante Bee keek uit een raam naar hen, haar ogen groot van angst. De lichamen van twee dode kinderen lagen op straat en mensen renden huizen in om dekking te zoeken, weg van het geratel van automatische wapens verderop in de straat, bij het kantoor van de sheriff. Er kwam rook uit de ramen. Powell liep naar voren, het pistool met beide handen vasthoudend terwijl zijn ogen de omgeving en de schaduwen afzochten. Swanson liep anderhalve meter rechts van hem en hield gelijke tred. Er klonk gekraak in hun oortjes. Toen viel de verbinding weg.

'Control?' zei Powell en hoorde geen antwoord. Hij duwde de microfoon dicht naar zijn mond. 'Control?' Hij wierp een blik op Swanson en tikte tegen zijn oor. Er was iets mis. De marinier negeerde hem en deed nog een stap naar voren, hij dook in dekking achter een blok piepschuim dat op een vuilcontainer leek. Powell richtte zijn ogen weer op de straat. Volgens het scenario hoorde het gebied achter hen veilig te zijn. Een klein meisje staaarde hen uit een deuropening aan alsof ze buitenaardse wezens waren, en een vuile pick-uptruck scheurde opeens uit een steegje en stak de straat over naar de parkeerplaats van de kruidenier, waar de chauffeur er uit sprong en naar binnen rende. Burger. Mistige rook kroop over de grond.

Powell was gespannen en begon te zweten. Eerst het uitvallen van de verbinding en nu had hij bijna de trekker overgehaald en op die vent in de pick-up geschoten. Hij vertraagde zijn pas om zijn ademhaling omlaag te brengen. Waar was dat verdomde doelwit?

Toen volgde er vrijwel in zijn rechteroor een donderklap van twee snelle

schoten omdat Swanson twee keer vlak over Powells hoofd heen vuurde, de kogels floten op nog geen vijftien centimeter over hem heen. Powell kromp in elkaar, knielde op één knie en riep: 'Staakt het vuren! Staakt het vuren! Wat doe je verdomme?' Hij deed zijn wapen op de veiligheidspal en stak hem weg, maar er gebeurde niets. Volgens de regels kon iedereen op de baan een oefening afbreken als hij zag dat er iets misging. De marinier sprong over de stoep en in een deuropening, op weg naar het kantoor van de sheriff. Een salvo van computergestuurde lichtstralen schoot uit de doelzone en flitste langs Powell, die snel op de grond dook en voorover lag met zijn handen op zijn hoofd. 'WAT GEBEURT ER GODVERDOMME? CONTROL! STOP HET VUREN! STOP!' De marinier vuurde drie keer toen een hologram met een pistool op straat verscheen, hij schoot twee kogels in de borst en een in het hoofd. De geprojecteerde man viel op de grond.

Een sirene loeide hard in het Ghost House, waarna de beelden verdwenen en de deuren opengingen, zodat het zonlicht naar binnen stroomde en de rook naar buiten verdween. Ryan Powell sprong overeind terwijl de marinier naar hem toe slenterde, zijn wapen op veilig en losjes in zijn hand hangend. Powell was woedend. 'Je schoot me bijna dood,' schreeuwde hij en zwaaide met een gebalde vuist. 'Dit was een training met scherpe munitie en je schoot expres vlak over mijn hoofd. Ik ga je rapporteren en daarna krijg je een enorme trap voor je kippenkont.'

Swanson keek kalmpjes naar de militair en zag de zorgelijkheid op het jonge gezicht. De dood was dichtbij geweest. 'Ik was onderdeel van de test van vandaag, boatswain Powell. De training bevatte onverwachte elementen om je uit je comfortzone te halen en niet je spiergeheugen en ervaring het werk te laten doen. Je bevroor op het kritieke moment. Zodra het mis begon te gaan, stopte je ermee. Het was je taak om de missie te voltooien, niet om ervandoor te gaan.' Kyle stak zijn eigen pistool in de holster achter aan zijn riem en zei met zachtere stem: 'Je kunt niet "stop met schieten" zeggen in een echt gevecht, Powell. Dat kan gewoon niet. Er is geen tweede kans daarbuiten, gast, en naar mijn mening wil je hier niet zijn, niet echt. Je hart ligt er om de een of andere reden niet meer in en dan heb je alleen nog je natuurlijke talent over. Het is tijd om een nieuwe richting in te slaan in je leven.'

'Je lult uit je nek. Wie denk je verdomme wel dat je bent?' De razende Powell voelde de aanraking van Rockhead bij zijn elleboog. 'Wie is die klootzak, senior chieff?'

'Iemand die je niet in een donker steegje wilt tegenkomen, Powell. Laten we even met zijn tweeën praten, jongen.'

Rockhead Sheridan ontmoette Swanson die avond weer in dezelfde kroeg. Deze keer zaten ze binnen. Op de tv was een nieuwsverslag te zien over de aanstaande lancering van het eerste ruimtevaartuig in een reeks die uiteindelijk mensen naar Mars moest brengen. Koele oceaanlucht stroomde landinwaarts waardoor de temperatuur was gedaald, en er waaide regen over de patio. Geen van beide mannen was in een goed humeur.

‘Moest gebeuren,’ zei Rockhead. ‘Powell heeft dertig dagen verlof zodat hij kan proberen zijn zaakjes op orde te krijgen. Hij bleek thuis ernstige problemen te hebben en hij heeft net een tweeling gekregen, allebei behoorlijk ziek, dus hij stond op een persoonlijk kruispunt. Ik heb hem naar huis gestuurd om te doen wat echt belangrijk is: voor zijn gezin zorgen.’

‘Dus hij is klaar met Team Six?’ Kyle vouwde een natte servet op, alleen maar om wat te doen te hebben. Hij had geen plezier beleefd aan zijn aandeel in het instorten van Powell.

‘Yep. Als hij een SEAL wil blijven, geven we hem een baan als instructeur bij de loodzware BUD/s-training. Hij is dan dicht bij huis en ik denk dat hij er vrij goed in zal zijn.’ Rockhead haalde zijn schouders op. ‘Het leven is soms klote.’

Ze zwegen even. Toen vroeg Kyle: ‘Kan ik morgen nog een sessie krijgen in het Ghost House? In mijn eentje?’

‘Dat was de afspraak, Gunny. Je krijgt nog twee, drie kansen om wat hologrammen neer te knallen voordat je weer teruggaat naar het Pentagon.’

Hun aandacht werd getrokken door een nieuwsflits op de televisie, die aan het plafond hing, een beknopte rapportage over een slachtpartij onder een medisch team in het noorden van Pakistan. Negen doden, geen overlevenden.

‘Pech,’ observeerde Rockhead, die naar de barman wenkte voor nog een biertje. ‘Stelletje bomen knuffelende wereldverbeteraars die ronddwalen waar ze niet thuishoren.’

Kyle stemde in. ‘Plekken zat in deze ellendige wereld waar ze zouden kunnen helpen, en dan kiezen ze Pakistan. Niet dat de vluchtelingen daar niet alle hulp nodig hebben die ze kunnen krijgen. De overstroming heeft voor een puinhoop gezorgd.’

‘Ik heb er vooral moeite mee als die artsen en verpleegkundigen ook naar de andere kant gaan en de terroristen leren hoe ze eerste hulp en medische behandelingen moeten geven. Misschien lappen ze zelfs hun soldaten op. De vijand helpen in leven te blijven, hoe nobel ook, is slecht karma. Wij willen ze doden en een stel linkse artsen wil ze opkalfateren? Dacht het niet.’

Kyle peinsde een moment, terwijl de foto's van sommige van de medi-

sche hulpverleners op het scherm werden getoond. Hij was het met Rockhead eens. 'Tja, in ieder geval is het voor hen over en uit. Wij hebben er niets mee te maken.'